

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. A. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánská islámská republika, bytem „X“, zastoupeném Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-163/LE-LE05-P06-PD2-2012, e. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-163/LE-LE05-P06-PD2-2012, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12.342,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-163/LE-LE05-P06-PD2-2012, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu

s právními předpisy a to zejména ust. § 53a odst. 4, § 14a odst. 1, a § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v návaznosti na ust. § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí trpí formálními nedostatky, neboť postrádá uvedení místa bydliště žalobce a kompetenční ustanovení. Dále pak nebylo žalobci umožněno seznámit se se správním spisem a vyjádřit se k jednotlivým podkladům, čímž došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Zásadní pochybení žalovaného pak žalobce spatřoval v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, kdy v důsledku opatřených materiálů učinil nesprávný závěr o skutečnosti, že v případě žalobce již pominuly důvody pro udělení doplňkové ochrany. Situace v Afghánistánu se nikterak nezlepšila, ba právě naopak je mnohem horší než před dvěma lety. V současné době přibývá množství sebevražedných atentátů a odvetných akcí ozbrojených složek, než jak tomu bylo doposud, přičemž před několika měsíci v okolí žalobcova bývalého bydliště vybuchla bomba. Je tak s podivem, že žalovaný dospěl k závěru, že důvody pro udělení doplňkové ochrany pominuly, když před dvěma lety, kdy bezpečnostní situace byla očividně lepší, shledal naplnění důvodů pro její udělení. Žalobce je pouhým civilistou a ze zpráv je očividné, že dochází nerozlišujícímu násilí, v jehož důsledku umírají i civilisté. V rámci správního řízení tak rozhodně nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že důvody pro udělení doplňkové ochrany již netrvají. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Žalobce si na území České republiky vybudoval silné zázemí a je velmi dobře integrován do většinové společnosti. Naproti tomu v zemi původu žalobce nemá žádné zázemí, které by mu umožňovalo zajistit si své základní životní potřeby. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a nashromáždil adekvátní množství informací vypovídajících o současné bezpečnostní situaci v zemi původu, přičemž dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný nesouhlasí s námitkou formálních nedostatků napadeného rozhodnutí, jelikož z rozhodnutí je identifikace žalobce jednoznačně zřejmá i bez uvedení místa jeho bydliště. Stejně tak je tomu i v případě namítané absence kompetenčního ustanovení, neboť není sporu o tom, že v předmětné věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 92/2011-118. Jako opodstatněnou žalovaný neshledal ani námitku týkající se skutečnosti, že žalobci bylo znemožněno seznámení se správním spisem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a zmíněnou možnost žalobci nikterak neupřel, o čemž vypovídá protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí, jež je součástí správního spisu.

Žalobci byla na dvanáct měsíců udělena a následně o dalších dvacet čtyři měsíců prodloužena doplňková ochrana s ohledem na možné ohrožení žalobce na životě či lidské důstojnosti z důvodu celoplošně rozšířeného vnitřního ozbrojeného konfliktu, což mohlo negativně ovlivnit civilní obyvatelstvo, čímž by žalobci nebyl umožněn bezpečný návrat do vlasti. Další žádost o prodloužení tohoto typu mezinárodní ochrany žalobce zdůvodnil zhoršením bezpečnostní situace v Afghánistánu, ohrožením jeho života ze strany rodiny jeho snoubenky a skutečností, že v zemi původu není dostatek pracovních příležitostí. Žalovaný nijak nepochybní výskyt bezpečnostních incidentů v zemi původu, nicméně cílem hodnocení bylo posoudit, zda i nadále hrozí žalobci v zemi původu skutečné nebezpečí vážné

újmy. Z nashromážděných podkladů vyplývá, že situace panující v Afghánistánu se již nedá pokládat za stav celoplošně rozšířeného vnitřního ozbrojeného konfliktu a proto mu skutečně nebezpečí vážné újmy nehrozí. Tvrzení žalobce o nedostatečném množství pracovních příležitostí v zemi původu stejně jako skutečnost, že na území České republiky žije s přítelkyní nelze označit jako důvody pro které by měla být doplňková ochrana prodloužena. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Při ústním jednání konaném dne 21. 8. 2017 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a i nadále byl přesvědčen, že v případě žalobce přetrvávají důvody pro přiznání doplňkové ochrany.

Pověřený pracovník žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že žalobci byla udělena doplňková ochrana, která mu následně byla i prodloužena. Bezpečnostní situace v Afghánistánu se výrazně zlepšila, a pokud hodlá žalobce setrvat na území České republiky, měl by se pokusit svůj pobyt legalizovat srze zákon o pobytu cizinců. Dále pak uvedl, že s ohledem na datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje správní spis nejaktuálnější zprávy o výrazně se zlepšující bezpečnostní situaci panující v Afghánistánu, neboť tyto zprávy jsou vydávány jednou ročně a to na jaře daného kalendářního roku.

Právní zástupce žalobce v reakci na vyjádření pověřeného pracovníka žalovaného uvedl, že absence aktuálních zpráv ve správním spise zamezila žalobci seznámit se s novými skutečnostmi, což představuje podstatnou vadu řízení a navrhl proto, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, aniž by se ovšem soud ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 29. 8. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V ní uvedl, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu špatné bezpečnostní situace panující v Afghánistánu, především v Kábulu. V zemi původu denně dochází k bombovým útokům a válkám. Neexistuje tak žádná šance žít zde normální a klidný život. V posledních měsících se navíc tamní situace značně zhoršila.

V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce dále doplnil, že v Kábulu se zvýšil počet sebevražedných atentátů, jejichž cílem jsou sice vládní instituce, ale umírají při nich běžní civilisté. Posledním bydlištěm žalobce v zemi původu byl Kábul, čtvrť Shah Shahid, kde se nachází mimo jiné ministerstvo obrany, spravedlnosti, zahraničí, průmyslu a obchodu a také prezidentský palác. Žalobce bydlí v jejich bezprostřední blízkosti. Dalším důvodem pro podání žádosti byla obava z rodiny jeho snoubenky, která pochází z rodiny Paštunů, kdežto on je Tádžik. Členové její rodiny se jej snaží najít a zabít, neboť takovýto vztah není v souladu s jejich zvykovým právem. Posledním důvodem podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany byla skutečnost, že v zemi původu nemá žalobce žádnou práci. Na území Afghánistánu žije jeho matka, otec, bratr, švagrová a sestra, přičemž všichni žijí na adrese shodné s žalobcovým posledním bydlištěm. Jsou v pravidelném kontaktu zhruba jednou týdně za pomoci internetové komunikace. Na území České republiky má přítelkyni, se kterou žije již jeden rok ve společné domácnosti. Je zcela zdrav.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral spisové materiály k předchozím řízením, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejich důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Informace Evropského azylového podpůrného úřadu o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016, Výroční zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, a dále pak byly vyžádány informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Přesný výčet nashromážděných podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany].

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí.

Dle ust. 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající

doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.

Dle ust. 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

Soud se nejprve zabýval námitkou neuvedení adresy bydliště žalobce a absence kompetenčního ustanovení v napadeném rozhodnutí. „*Obsahové náležitosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 správního řádu, dle kterého správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Formální náležitosti písemného vyhotovení správního rozhodnutí obsahuje ustanovení § 69 správního řádu. Výroková část může obsahovat jeden nebo více výroků, přičemž výrok v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností, která představuje vlastní materializaci správního aktu jako hmotné vyjádření rozhodnutí o jedné věci. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, případně jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, a výrok o vyloučení odkladného účinku.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007-53, dostupný na www.nssoud.cz). Z výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že bylo rozhodováno o správním řízení o prodloužení doplňkové ochrany zahájeném na žádost, stejně jako skutečnost, který správní orgán v dané věci rozhodoval. V řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by žalovaný nebyl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Ani sám žalovaný nevyjádřil pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání napadeného rozhodnutí.

Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu, rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Žalobce nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze tzv. místo hlášeného pobytu, které není součástí výčtu údajů nezbytných k identifikaci fyzické osoby. Žalobce jakožto účastník řízení, je dostatečně konkretizován za pomoci identifikačních údajů, konkrétně jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti. Smyslem dostatečné identifikace účastníka řízení je především snaha zabránit záměně s jinou osobou. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případech, kdy reálně hrozí záměna účastníků. V posuzované věci tomu tak zjevně nebylo, když ani sám žalobce nic takového netvrdil. V daném případě tak o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Soud proto konstatuje, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí, předně jeho výroková část splňuje veškeré náležitosti v souladu s ust. § 68 a § 69 správního řádu. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

K další námitce žalobce týkající se porušení jeho procesních práv soud uvádí následující. V protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 20. 10. 2016, který je součástí spisového materiálu, se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že seznámení s podklady považuje za dostatečné a vyjádřit se k nim nijak nechce. Zmíněný protokol žalobce vlastnoručně podepsal za přítomnosti tlumočníka. Zprávě uvedeného tak rozhodně nelze dovodit, že by žalobci byla odejmuta možnost seznámit se se správním spisem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

K žalobcově námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a následného neudělení doplňkové ochrany soud uvádí následující. Soud předestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz)

Pro aplikaci ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žalobce splňuje zákonem stanovená kritéria. Podle rozsudku nejvyššího právního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 (dostupný na www.nssoud.cz), je k udělení doplňkové ochrany potřeba kumulativně splnit následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Žalovaný se při posuzování žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. zda žalobci hrozí v případě návratu do Afghánistánu vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá zejména z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v Afghánistánu, v jehož důsledku se zhoršila tamní bezpečnostní situace. Dalším důvodem pak byly osobní problémy žalobce s rodinou jeho snoubenky, která jej chce zabít pro odlišný původ, a v neposlední řadě nedostatek pracovních příležitostí.

Soud uvádí, že v daném případě žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce již pominuly podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na žalovaném, aby je v dalším řízení potvrdil nebo vyvrátil, což však neučinil. Závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že se bezpečnostní situace v Afghánistánu natolik zlepšila, že již není v případě žalobce důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z ústního jednání, při kterém pověřený pracovník žalovaného potvrdil, že nejaktuálnější zprávy zaznamenávající výrazné zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu nebyly zahrnuty do správního spisu.

Pokud žalovaný ve vyjádřeních a ústních jednáních poukazoval na skutečnost, že probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista byl již z pouhé přítomnosti na území Afghánistánu vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, musí mít pro svá tvrzení důkazy, jež jsou součástí správního spisu. Soud je povinen s ohledem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., vycházet při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na zhoršenou bezpečnostní situaci panující v Afghánistánu, přičemž žalovaný je povinen se s takovými tvrzeními řádně vypořádat a v případě rozdílného stanoviska mít své závěry řádně podložené příslušnými zprávami. S těmito zprávami, jakožto podkladový materiál pro vydání rozhodnutí ve věci, pak musí být účastníkovi řízení dána možnost se seznámit. V daném případě přitom žalovaný svým postupem znemožnil žalobci řádně realizovat své účastnické právo ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když učinil závěry o zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, aniž by je jakkoliv podložil aktuálními zprávami o bezpečnostní situaci v Afghánistánu, který by současně tvořily nedílnou součást obsahu správního spisu. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení žalovaného, neboť ten neučinil vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku v tomto směru důvodnou.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12.342,- Kč. Tato částka se sestává z částky z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Markem Čechovským, po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, účast na jednání před soudem - § 11 odst. 1 písm. g) AT, dále z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2.142,- Kč odpovídající 21% DPH z částky 10.200,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.